

Toekomst in eigen Hand - Kinderen met een beperking in migrantengezinnen

Verlag bijeenkomst met Marokkaanse Nederlanders bij zelforganisatie Majo 17 april 2009
(19.00 – 21.30 uur)

Plaats: moskee Bilal in Alkmaar.

Aanwezig: er waren 30 bezoekers waarvan 10 vrouwen en 20 mannen.

Organisatie: mevr. M. Bernadina (ProFor), de heer M. Ezhar (voorzitter), de heer I. Yerden (PRIMO nh).

Inleiding

Na welkomstwoord van voorzitter en mevrouw M. Bernadina werd de film vertoond.

Film over het thema migranten met een beperking

Palestijns-Nederlands gezin

De projectfilm is gemaakt door Schoonhoven Productions.

In deze film spreken de Palestijns-Nederlandse Jamila Ataqtta en haar zoon Faris over het leven met Ayat, de zwakbegaafde dochter van Jamila. De moeder vertelt over de moeilijkheid te onderkennen, in een voor haar vreemde taal en cultuur, dat Ayat een verstandelijke beperking had. Faris praat als broer over haar. Jamila spreekt over haar zoektocht naar kennis en hulp, en haar omgang met schaamte, taboe, de afwijzing door de vader, die een nauw familielid van Jamila is, en haar geloof. Imam M. R. Uygun geeft vanuit de islamitische traditie zijn afkeurende oordeel over schaamte en taboes ten opzichte van het accepteren van kinderen met een (verstandelijke) beperking en van het huwelijk tussen bloedverwanten, dat de Koran vanwege de risico's niet toestaat.

De film was duidelijk voor iedereen en gaf geen aanleiding tot opmerkingen.

Presentatie over het project Toekomst in eigen hand

M. Bernadina (ProFor) toonde haar powerpoint presentatie en lichtte het project 'Toekomst in eigen hand' toe en gaf een korte samenvatting van het onderzoek naar voorkomen en oorzaken van beperkingen bij Turks-Nederlandse en Marokkaans-Nederlandse migrantenkinderen.

De discussie ging in hoofdzaak over het neef en nicht huwelijk: is er een vergrote kans op erfelijke ziekte; kun je dit laten onderzoeken; wat staat hierover in de koran?

Ook de voorlichting van de speltheek, de afdeling sociale zaken van de gemeente Alkmaar en de stichting MEE was duidelijk voor de aanwezigen. Zij kregen allen ook spreektijd, het gevolg was dat de tijd beperkt was en ProFor nog maar twee stellingen aan de orde kon brengen.

Stelling

- Stelling 1: *Mijn kind is niet gehandicapt. Hij/zij is wat traag.*

Gesteld wordt dat de arts verder moet onderzoeken, want ouders weten niet zoveel. De ouders hebben soms (onbewust) de neiging de problemen te ontkennen. De school kan hierbij een belangrijke signalerende rol spelen.

- Stelling 2: *Als u zorg of andere hulp nodig heeft moet u zelf naar de hulp- of zorginstelling toe gaan.*

De meeste aanwezigen waren het met deze stelling eens, vooral als de schoolarts in zijn signalerende taak tekort schoot. Geconstateerd wordt dat allochtonen moeten wennen aan de handelwijze van de instellingen en omgekeerd moeten de instellingen ook wennen aan allochtonen.